

ANGELIQUE HAAK

Zwarte ziel

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2019 Angelique Haak
Omslagontwerp: Margo Togni
Omslagbeeld: © Magdalena Russocka / Trevillion Images
Auteursfoto: © Hannah Rosalie Photography
Zetwerk: Mat-Zet B.V.

ISBN 978 94 027 1956 7
ISBN 978 94 027 7677 5 (e-book)
NUR 330
Eerste druk in deze editie: november 2025

Dit boek is eerder verschenen bij uitgeverij De Crime Compagnie.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

‘Kom nou, Sas. Het is echt niet koud!’ Mirjam wuifde vanuit het water, waar ze tot aan haar knieën in stond.

‘Ik heb duidelijk gezegd dat ik er niet in ga, koud of niet.’ Saskia liet de zonnebril vanuit haar haren op haar neus glijden en richtte zich weer op het wiskundeboek dat voor haar lag.

‘Ah, toe nou?’ probeerde Mirjam nog eens.

Saskia besloot haar niet te horen. Ze was hier om een beetje te bakken in de zon, no way dat ze die vervuilde Maas in ging. Vorige week nog was er een item op tv over alle chemische stoffen die ze tegenwoordig in rivieren aantreffen. Stoffen, geloosd door de industrie, waarvoor zoals de verslaggever zei ‘nog geen normen waren vastgelegd’. Nou, dan wist je het wel. Tegen de tijd dat die normen er wel waren, was je drie keer dood en begraven of had je op zijn minst de builenpest. Bovendien mocht je hier niet eens zwemmen.

‘Je moet gewoon je hoofd boven water houden!’ riep Mirjam, die van een afstand haar gedachten leek te lezen.

Saskia bleef strak naar haar boek kijken en las voor de derde keer het stuk over de sinus, cosinus en tangens. Het had er wat haar betreft net zo goed in het Russisch kunnen staan, want ze begreep er geen zak van. Ongelooflijk ook, dat ze nu in de zomervakantie op haar wiskunde aan het blokken was. Alles om die onvoldoende waar ze dit jaar bijna op was blijven zitten volgend schooljaar te verbeteren, anders kon ze die scooter die haar pa haar beloofd had wel vergeten.

Met een zucht klapte ze het boek dicht, ging op haar buik liggen

‘Het is écht een koffer, zo’n reistrolley,’ riep ze nadat ze weer was bovengekomen. ‘Vast van een schip gevallen. Wie weet wat erin zit. Help me nou, please? Ik maak een week lang je wiskundehuiswerk.’

Saskia schudde haar hoofd. ‘Het is vakantie, muts.’

‘Na de vakantie dan. Twee weken?’

Saskia tuurde voor zich uit zonder iets te zeggen.

‘Drie dan, mijn laatste bod!’

Saskia dacht aan de mooie roze retroscooter uit de brochure die al maanden op haar bureau lag. ‘Trut!’ riep ze en ze liep het water in.

‘Als jij aan het bovenste handvat trekt, duw ik aan de onderkant,’ instrueerde Mirjam even later en ze wees naar beneden. ‘Hier ligt ie.’

Saskia keek naar de grauwe Maas die haar lichaam omsloot en gruwelde bij het idee dat ze onder water zou moeten.

‘Drie, twee, een!’ telde Mirjam en samen verdwenen ze. Saskia hield haar ogen stijf dichtgeknepen en vond op de tast het handvat. Ze plaatste haar voeten op de blubberige bodem en trok zo hard ze kon. Meteen voelde ze beweging in het voorwerp komen. De druk op haar oren was benauwend en ze zette zich af naar boven.

‘We hadden hem bijna,’ zei een hijgende Mirjam. ‘Als we nu allebei aan de bovenkant trekken, komt hij los. Nog één keer.’ Mirjam kneep haar neus alweer dicht.

‘Wacht, laat me even bijkomen,’ protesteerde Saskia.

‘Drie weken geen wiskundehuiswerk, drie hele weken...’

‘Ja, ja, oké.’ Saskia kneep nu ook haar neus dicht en telde af. Bij drie verdwenen ze weer onder en trokken opnieuw aan het voorwerp. Deze keer kwam het los van de bodem en schoten ze een stukje naar achteren. Met het handvat nog in hun handen geklemd, kwamen ze boven.

‘Yes!’ riep Mirjam. Watertrappend trok ze het object uit het water, het was inderdaad een reistrolley. Een opzichtig geval met roze bloemen erop.

‘Zit vast alleen oudewijvenkleding in,’ mopperde Saskia. Half op

hun rug zwommen ze terug met de koffer tussen zich in. Zodra ze kon staan, liet Saskia het geval aan Mirjam over.

‘Of een diamant van een oud wijf, net als in Titanic, wat denk je daarvan?’ Mirjam sleepte de koffer het laatste stukje het strand op.

‘Jij denkt serieus dat er hier in de Maas een kostbare diamant ligt, speciaal op jou te wachten om gevonden te worden? Only in the movies.’ Saskia schudde haar hoofd toen ze doorhad dat Mirjam totaal niet naar haar luisterde. Ze liep naar haar handdoek om zich af te drogen. Haar huid jeukte nu al. Ze draaide zich om en zag Mirjam op haar knieën bij de koffer zitten, waar ze geconcentreerd aan de ritssluiting morrelde.

Als een dubbele schelp klapte Mirjam even later de bovenkant weg. Saskia zag vanaf haar positie slechts blubberig water met groene slierten erin. Tot zover de diamant.

Mirjam hield de koffer een beetje schuin, kiepte er wat water uit en stoof ineens achteruit alsof een zee-egel haar gestoken had. ‘Fuck!’ Ze plofte op haar kont in het zand.

Saskia schoot in de lach, maar viel stil toen haar vriendin verstijfd naar de koffer bleef kijken. ‘Wat? Wat is er?’

Mirjam antwoordde niet, zat als een zombie voor zich uit te starren en ondanks de hitte kwamen de haartjes op Saskia’s armen overeind. Ze liet haar handdoek in het zand vallen en haastte zich naar haar vriendin.

‘Mir?’

Mirjam beet op haar lip en Saskia zag dat ze over haar hele lichaam trilde. Ze nam nog een paar passen en boog zich nu zelf over de koffer. Ze tilde de dichtgevallede klep op en keek recht in de glazige ogen, die haar vanuit een aangevreten gezicht aanstaarden.

Zaterdag

Gekriebel op haar wang haalde haar uit haar slaap. Automatisch bracht Jennifer haar hand naar haar gezicht. In plaats van de verwachte staart van haar kat, vond ze Ricardo's vingers en opende ze haar ogen.

‘Goedemorgen.’ Zijn begroeting werd vergezeld door een brede glimlach.

Jennifer kreunde en draaide zich op haar zij. ‘Kon je me niet wat langer laten slapen?’ Ze liet toe dat Ricardo zijn hand verplaatste van haar wang naar haar hals en daarna nog wat lager.

‘Ik wilde niet nog langer hoeven toekijken hoe je daar zo mooi ligt te zijn. Ik wil ervan genieten.’ Hij liet zich tegen haar aan rollen, begroef zijn gezicht in haar nek en begon haar te zoenen.

‘Slijmbal!’ Jennifer rolde om waarna ze in haar ogen wreef. ‘Heb je enig idee hoeveel slaap ik het laatste jaar gemist heb? Nysa is niet voor niets uit logeren. Kan ik eindelijk een keer uit-slapen en dan...’ Ze stopte met praten omdat hij haar op een elleboog leunend geamuseerd aan lag te kijken.

‘Wat?’

‘Kijk eerst eens op de wekker voordat je verder ratelt.’

Jennifer draaide haar hoofd opzij en kreunde opnieuw.

‘Valt best mee, hè? Tien voor twaalf.’ Hij streek een pluk van haar haar opzij. ‘Ik was even bang dat je de hele dag slapend ging doorbrengen en dat zou zonde zijn. Zo vaak gebeurt het niet, dat we een dag met zijn tweetjes hebben.’

‘O nee?’ vroeg ze. ‘Ik denk dat wij vaker samen zijn dan normale stelletjes.’

‘Je zult mij ook niet horen zeggen dat wij een normaal stelletje zijn. Wij zijn allesbehalve een normaal stelletje.’ Hij grijnsde en boog naar voren om haar opnieuw te zoenen. Ze wendde haar gezicht af.

‘Rustig aan, *mister mintyfresh*. Jij hebt duidelijk je tanden al gepoetst, maar ik heb een smaak in mijn mond alsof er dode vleermuizen in begraven zijn.’ Ze gooide haar benen buiten het bed en stond op.

‘Even charmant als altijd,’ grinnikte hij en hij keek toe hoe ze opstond. Hij had duidelijk geen plannen om uit bed te komen.

‘Ik heb ook echt nog een hoop te doen vandaag,’ hield ze de boot af. ‘Ik moet nog van alles regelen voor Nysa’s verjaardag volgend weekend. Taart, ballonnen, het vlees voor de barbecue moet nog besteld worden bij de slager, ik...’

‘Relax, relax. Daar heb je de hele middag nog voor. Je kunt heus nog wel even terugkomen in bed.’ Hij klopte op de lege plek naast hem. ‘Het hoeft niet lang te duren.’ Hij keek haar plagend aan. ‘Ahhh?’

‘Oké dan, casanova. Geef me vijf minuten.’ Ze schudde haar hoofd en haastte zich naar de badkamer. Zittend op het toilet zuchtte ze. Ricardo en zij zagen elkaar inmiddels alweer een paar maanden ook buiten hun werk bij de politie om. Het benauwde haar meer dan eens dat hij zoveel sneller leek te willen gaan dan zij. Een paar weken geleden had hij zelfs het woord ‘samenwonen’ laten vallen. Ze had snel over het onderwerp heen gepraat.

Ze besepte dat de meeste vrouwen geen twee keer na zouden hoeven denken als de jongere versie van David Beckham hen vroeg om bij hem in te trekken, maar zij was nu eenmaal niet zoals de meeste vrouwen. Na alles wat ze had meegemaakt in haar leven was vertrouwen een heikel punt, al haar therapie ten spijt. En daarbij, ze had rekening te houden met haar dochtertje. Nysa stond te allen tijde boven aan haar prioriteitenlijst.

Ze stond op, spoelde door en waste haar handen bij de wasbak. Haar vochtige handen haalde ze een paar keer door haar bruine

haar dat alle kanten op piekte. Ze pakte haar tandenborstel en keek in de spiegel. De kringen onder haar ogen, die sinds de geboorte van Nysa praktisch permanent aanwezig waren, staken fel af tegen haar bleke huid.

Soms vroeg ze zich nog steeds af wat Ricardo, die praktisch iedere vrouw kon krijgen die hij maar wilde, in haar zag. Hij had vóór haar zelfs een relatie met een fotomodel gehad. De altijd goed geklede en perfect in vorm zijnde Carmen.

Poetsend dacht ze terug aan de tijd dat ze Ricardo had leren kennen. Toen hij net bij het team kwam, vond ze hem een verwaande kwast met zijn dure schoenen en modieuze kleding. Al snel sloeg dat om en in no time kostte het haar de grootste moeite om te negeren dat ze zich vreselijk tot hem aangetrokken voelde. Hij was met Carmen, alsof hij ooit wat in haar zou zien...

Kort daarna bleek dat zijn relatie met zijn perfecte fotomodel helemaal niet zo perfect was en dat de aantrekkingskracht tussen hen van twee kanten kwam. Hij wilde haar! Des te onbegrijpelijker dat zij nu degene was die de boot steeds afhield.

Ze spuugde in de wasbak en bekeek zichzelf verder poetsend weer in de spiegel. Ze had echt dringend wat zonnig. En slaap, slaap nog veel meer. Ricardo had al een paar keer geopperd om samen eens een weekendje weg te gaan. Ze zou niet weten hoe. Met hun drukke banen als rechercheurs én met een kind, was het bijna onmogelijk. Daarbij, het zou vreselijk opvallen als ze allebei tegelijk verlof opnamen.

Al was het in principe niet verboden dat ze een relatie met elkaar hadden, het was ook zeker niet wenselijk. Als het naar buiten kwam zou het tot overplaatsing van een van hen kunnen leiden en dat was het Jennifer op dit moment niet waard. Ze wilde rust in haar leven en niet weer ergens anders opnieuw moeten beginnen.

Ricardo had er echter totaal geen bezwaar in gezien. 'Als het tot een overplaatsing leidt, dan is dat zo,' had hij gezegd. 'Ik ben

korter bij het team dan jij, dan ga ik.' Vooralsnog had hij haar beloofd dat ze wat het dan ook was tussen hun voor zich hielden.

Vanuit de slaapkamer klonk Ricardo's stem. 'Kom je nog?'

'Hmmm,' murmelde ze en ze spuugde nogmaals in de wasbak. 'Ik kom zo!'

'Als je niet opschiet, kleed ik me aan, hoor.'

Jennifer spoelde haar mond en zette haar tandenborstel weg. 'En dan?' riep ze. 'Wat loop ik dan mis?'

'Veel Ricardo-liefde.'

Jennifer schudde haar hoofd waarna ze terugliep naar de slaapkamer. 'Kom op dan met die Ricardo-liefde!' Ze liet zich op bed vallen en klemde haar benen rond de zijne. Hij had geen verdere aansporing nodig en trok haar meteen dicht tegen zich aan, zijn lippen op die van haar. Plotseling waren alle bezwaren die zojuist nog door haar hoofd gegaan waren verdwenen, tot het geluid van haar telefoon hun kortstondige moment van hartstocht onderbrak.

Jennifer rolde zich om en pakte haar mobiel van het nachtkastje.

'Martin,' zei ze met een blik op haar scherm en ze legde een vinger op haar lippen.

'Ben je thuis?' hoorde ze de stem van haar teamchef aan de andere kant van de lijn nadat ze opgenomen had.

'Ja, hoezo?' Er klonk geluid van klotsend water.

'Slecht nieuws.'

Surprise, surprise. Martin belde nooit met goed nieuws.

'Ik heb je nodig op de Nesserdijk, er zijn meerdere tassen met lichaamsdelen uit de Maas gevist.'

Jennifer ging naast het bed staan. 'Ik kom er zo snel mogelijk aan.'

'Mooi, dan bel ik Ricardo.'

'Goed, Martin. Ik zie je zo.' Jennifer wilde ophangen toen ze haar chef zijn keel nog hoorde schrapen.

'Jennifer...'

‘Wat is er?’

‘Het gaat om een kind. Iemand heeft een kind in stukken gezaagd.’

‘Ben je er klaar voor?’ Ricardo had de auto langs de Nesserdijk geparkeerd en legde zijn hand even op de hare.

Jennifer knikte, stapte uit en bleef naast haar geopende portier staan om de omgeving in zich op te nemen. Van achter haar zonnebril tuurde ze naar de menigte die zich boven op de dijk gevormd had achter de afzetlinten. Druk gebarend, elkaar aanstotend bij iedere nieuwe beweging, en in de hoop een glimp van de dood op te vangen. Zou degene die deze gruwelijke daad gepleegd had ertussen staan? Sommige honden hadden nu eenmaal de gewoonte met genoeg aan hun eigen stront te snuffelen.

Beneden op het minuscule strandje stond een witte tent, geplaatst om ramptoeristen het zicht te ontnemen. Op het water dansten duizenden schitterende lichtjes in de zon. De duikers die zich er als onheilspellende donkere schimmen tussendoor bewogen, verstoorden het idyllische beeld.

Ze keek opzij. Zo’n dertig meter verderop stond een ambulance geparkeerd. Twee meiden in badkleding, met handdoeken om hun lijf geslagen, zaten op de rand van de wagen. Iemand duwde hen net een bekertje in de handen.

Jennifer trok haar vestje uit en gooide het op de passagiersstoel. Na een periode van regen, deed het zomerweer al ruim een week goed zijn best en beloofde het ook vandaag weer een snikhete dag te worden.

Ze knikte naar Ricardo en volgde hem het trapje af naar beneden, waar Martin juist uit de tent kwam. Zijn gezicht was de proloog van de gruwelen die daarbinnen verborgen waren en Jennifer zag het zweet parelen op zijn voorhoofd.

‘Hé,’ zei hij kort en hij ademde een teug lucht in, bijna alsof hij dat binnen niet had gekund.

‘Hoe erg is het?’ vroeg Jennifer. Direct beseft ze dat het een stomme vraag was. Er was een kind vermoord, in stukken gezaagd.

Martin stak zijn handen in zijn zakken en keek naar boven waar de ambulance stond. ‘Die twee meiden kwamen hier om te zonnen. Een van hen ging het water in en stootte op een reistrolley. Ze hebben hem het zand op gesleept en opengemaakt. Er zat een hoofd in.’ In de stilte die viel krijste een overvliegende meeuw.

‘De duikers hebben daarna nog drie tassen met ledematen en een torso uit het water gevist. Als alles van hetzelfde lichaam is, is het compleet.’ Martin slikte. ‘Ze kijken nu of er nog meer ligt.’

‘Jezus.’ Ricardo schudde zijn hoofd.

‘De schouwarts wil de lichaamsdelen hier zo snel mogelijk weg hebben. Ze ontbinden letterlijk waar je bij staat.’

Jennifer begreep de hint en zij en Ricardo stapten de tent in waar de schouwarts gehurkt zat bij zwarte tassen van verschillende formaten. Hij zag hen en stond op.

‘Joop Mertens,’ stelde hij zichzelf voor, waarna hij direct weer neerhurkte. ‘Ik heb alleen een globale eerste schouw gedaan. Met deze temperaturen gaat de ontbinding rap bij een lichaam dat in het water heeft gelegen.’

Hij hield een van de tassen wat open en een ammoniakachtige geur steeg onmiddellijk op. Jennifer sloeg haar hand voor haar mond en neus en boog zich verder naar voren. Twee benen die eindigden in een bescheiden formaat voeten staken af tegen de zwarte voering. De huid was wittig, opgezwollen en rafelig op de plekken waar de lichaamsdelen van elkaar gescheiden waren. Een steek trok door Jennifers lichaam. Iemand had deze benen van het lichaam verwijderd.

‘Enig idee hoelang het lichaam in het water heeft gelegen?’ Ricardo’s stem klonk uiterst kalm, maar Jennifer zag de blik in zijn ogen die zijn echte emoties weergaven.

‘DNA-onderzoek zal uiteraard moeten uitwijzen of het een en

hetzelfde lichaam is, maar gezien het feit we een hoofd, twee benen, twee armen en een torso hebben, zou het me sterk verbazen als dat niet zo is.' Mertens staarde naar de tassen. Het duurde even voor hij reageerde op Ricardo's oorspronkelijke vraag.

'Het is moeilijk te zeggen hoelang het in het water heeft gelegen. Stroming van het water, temperatuur, noem het maar op. Er zijn veel wisselende invloeden aanwezig. Dat zal de patholoog moeten onderzoeken.'

De man opende een voor een de tassen voor hen en iedere keer steeg dezelfde penetrante geur op. Jennifer deed haar uiterste best om haar gezicht in de plooi te houden bij het bekijken van de ledematen. Aan een van de vingers zag ze een smal ringetje met een vlinder, dit was een meisje? Iemand had het ringetje ooit aan haar gegeven, van haar gehouden, en nu... Bij het zien van de romp slikte ze de bittere gal die omhoogkwam weg. Het lichaamsdeel werd nog deels omvat door een shirt dat ooit wit geweest moest zijn, met daarop de contouren van een vlinder in zilverkleurige pailletten. Jennifer wendde haar hoofd af.

'Die keien?' vroeg ze, met haar blik gericht op de stenen naast de tassen. 'Om de boel mee te verzwaren?'

Mertens knikte, stond op en deed een paar passen naar de reistrolley, die er belachelijk fleurig uitzag gezien de inhoud. Als een clown op een begrafenis.

Hij klapte het deksel open en een snik ontsnapte aan Jennifers keel. Er was een periode geweest waarin ze bij haar collega's bekend had gestaan om haar stoïcijnse houding op de plek van een misdrijf. Nysa's komst had dat veranderd. Hoewel ze altijd professioneel en objectief trachtte te zijn, kostte het haar nu veel meer moeite haar gevoelens uit te schakelen. Zeker nu het om een kind ging.

'Gaat het?' vroeg Ricardo.

Ze knikte naar hem en hurkte neer, haalde zelfs haar hand voor haar neus weg. De geur van dood en ontbinding die opsteeg uit de trolley was misselijkmakend, maar ze wilde hem in zich op-

nemen. De volledige gruwelijkheid van wat ze hier voor zich had in alle lelijkheid tot zich door laten dringen. Met bonzend hart bekeek ze het gehavende gezicht waar op de plek van de wangen bestjes uit de kapotte huid krioelden en waar ter hoogte van de neus nog slechts een gapend gat was. De ogen staarden recht omhoog, en waren bedekt door een melkachtig wit vlies.

Donkerbruine haren waaierden als zeewier in het overgebleven restje water in de koffer, omlijstten het portret van de dood. De oren van het kind trokken Jennifers aandacht. Ze leunde wat naar voren. In beide oorlellen van het meisje schitterden gekleurde stekertjes, passend bij het ringetje. 'Ze hield van vlinders,' fluisterde Jennifer bijna onhoorbaar.

'Waarom is het gezicht zoveel meer aangetast dan de andere ledematen?' vroeg Ricardo. Hij hurkte naast Jennifer neer.

'Ik vermoed dat er al ietsel was aan het gezicht voordat ze in het water terechtgekomen is.' Mertens zette zich naast Jennifer en Ricardo. 'Daarbij zat er een scheur in de onderkant van de trolley, waarschijnlijk op een steen kapotgegaan.' Hij tilde met zijn gehandschoende hand een hoek van de trolley een stukje op waardoor een lange barst zichtbaar werd. 'Door de hoeveelheid water in de koffer, en de waarschijnlijk aanwezige wonden, is de ontbinding hier veel sneller gegaan. Het zal een klus worden dit kind te identificeren.'

Het woord kind klonk misplaatst. Dit mocht geen enkel kind overkomen.

'Hoe oud is ze ongeveer?' vroeg Jennifer, waarop Mertens zijn hoofd schudde. 'Gezien de grootte van de voeten en de lengte van de ledematen zou ik zeggen tussen de acht en twaalf jaar, maar dat is giswerk.' Hij keek wat hulpeloos. 'En hoe langer ze hier blijft liggen, hoe lastiger het wordt.' Hij kwam overeind en Ricardo volgde zijn voorbeeld. 'Ik ga kijken waar het forensische team blijft, met deze temperaturen...' Mertens pufte. 'Sorry, jullie zullen op de sectie van de patholoog moeten wachten,' zei hij nog, voordat hij door de witte flappen de tent verliet.

Jennifer staarde nog steeds als gehyponotiseerd naar het hoofd in de koffer. Ricardo raakte haar schouder aan en ze schrok op.

‘Een meisje, Ricardo. Dit was een levend meisje.’ Ze nam een paar stappen bij de koffer vandaan, draaide zich om en ademde diep in. Kokhalsde daarna.

Ze haastte zich naar buiten en boog voorover, liet haar handen op haar knieën rusten. Met gesloten ogen bleef ze zo staan en wachtte tot ze het gevoel had dat ze zichzelf en haar maag weer kon vertrouwen. Ze kwam overeind, de misselijkheid was gezakt en iets anders dan maagzuur brandde nu hevig in haar binnenste. Het was de vastberadenheid om de persoon die dit gedaan had te vinden.

‘Jullie hebben die trolley uit het water gehaald?’ Ricardo stond bij de ambulance, waar twee meiden van een jaar of vijftien, zestien op de rand zaten. De blonde keek naar hem op met een lijkleek gezicht, het donkerharige meisje omklemde met haar bibberende handen een bekertje water. Hun ouders stonden iets verderop met een agent te praten, duidelijk ontzet over wat hun dochters deze ochtend was overkomen.

‘Ik stootte er met mijn voet tegen,’ zei degene met het bekertje water in haar handen. ‘Hij lag in het gedeelte waar je niet meer mag zwemmen.’

‘Je mag hier helemaal niet zwemmen,’ zei de agente die al die tijd bij de meisjes was gebleven en Jennifer wierp haar een nijdige blik toe. Dit was geen moment om belerend te gaan doen, deze kinderen waren in shock. ‘We redden het wel vanaf hier, dank je,’ zei ze. Blijkbaar kwam de boodschap over want de agente knikte en liep weg naar haar collega’s.

‘Jij vond de koffer en hebt hem uit het water gehaald?’

Het blonde meisje antwoordde. ‘Ze heeft mij erbij geroepen, omdat dat ding vastzat. We hebben hem er samen uitgetrokken.’ Tranen welden op in haar ogen.

‘Is dit plekje bekend hier in de omgeving? Zijn er veel mensen die hier komen?’ vroeg Jennifer.

Beide meisjes schudden meteen het hoofd. 'Nee,' zei de donkerharige. 'Er komt hier bijna nooit iemand. Het ligt vrij afgelegen hier aan de dijk en weinig mensen weten ervan.'

'Alleen wat jongeren uit de buurt, die hier weleens zonnen overdag of 's avonds rondhangen,' vulde de blonde aan.

Het andere meisje begon nu te snikken. Haar ogen waren nog opgezwollen van haar vorige huilbui. 'Wie doet er zoiets? Ik snap gewoon niet hoe iemand zoiets kan doen.'

Haar vriendin beet op haar lip en sloeg een arm om haar heen.

'Dat is ook niet te bevatten,' zei Jennifer en ze legde haar hand even op de schouder van het huilende meisje. 'Er wordt met jullie ouders geregeld dat jullie vandaag nog met iemand van slachtofferhulp kunnen praten, oké?'

Het meisje knikte, wat maakte dat de tranen nu van haar gezicht in haar schoot drupten. 'Ik blijf het steeds voor me zien, die ogen. Ze blijven me aanstaren.'

Voor ze zich weer naar haar beeldscherm draaide, nam Jennifer een grote teug water uit haar glas. Het getuur naar foto's van vermiste kinderen stemde haar treurig. Pagina's vol met kindergezichten, die over het algemeen vrolijk de camera in keken. Dit waren kinderen die ooit gelachen hadden, ooit gespeeld hadden met vriendjes en vriendinnetjes, naar school gingen en zich veilig hadden gevoeld. En nu was het enige wat er van hen bekend was hier op deze pagina samengevat en waren sommigen van hen al jaren verdwenen. Cold cases, zoals dat heette. Eens in de zoveel tijd sloeg iemand nog eens het dossier open, om vervolgens te bepalen dat er weinig veranderd was sinds de laatste keer.

Er waren veel kinderen bij met buitenlandse namen, waarbij vermoedens waren van ontvoering door familie naar het land van herkomst, maar ze las ook oer-Hollandse namen, kinderen die van de ene op de andere dag in het luchtledige opgelost waren. Alle leeftijdscategorieën waren vertegenwoordigd. Pubers, jongeren van zeventien die op de rand van het volwassen wor-

den balanceerden, maar ook kleuters van slechts vier of vijf jaar.

Jennifer zuchtte en stelde haar selectie bij naar kinderen uit de regio Zuid-Holland. Er bleven er nog vier over. Een jongen en een meisje met dezelfde buitenlandse achternaam, al vanaf 2000 vermist. Ze klikte door en las dat het tweetal vermoedelijk door hun vader was meegenomen naar Egypte. Als kind afgebeeld op de foto, inmiddels volwassenen als het hen door God, Allah of wie dan ook gegeven was. Ook was er een Keniaans jongetje van destijds zes jaar dat na een bezoek aan zijn zus met de kerstdagen nooit meer was teruggekeerd naar het pleeggezin waar hij verbleef. Van de zus was ook nooit meer iets vernomen. En als laatste een Hollands meisje van twaalf jaar met lang bruin haar. Ze was een maand geleden 's middags uit school vertrokken en nooit aangekomen op de plek van bestemming. Wat een hel moest het leven van deze ouders zijn; van álle ouders die hun kind moesten missen en in onwetendheid waren over hun welzijn.

Ze tuurde nog wat langer naar de foto van het meisje. Kristie Wassing. Zou zij het meisje uit de Maas kunnen zijn? Op de foto toonde ze een voorzichtig glimlachje, wat de metalen brackets van haar beugel deels zichtbaar maakte. Meteen zag Jennifer de deels verteerde lippen weer voor zich, het meisje in de koffer had geen beugel in haar mond gehad, maar dat zei natuurlijk helemaal niets.

Ze noteerde wat gegevens en besepte dat Ricardo en haar een zware taak te wachten stond. Kristies ouders informeren dat er een meisje gevonden was, vervolgens alle grond onder hun voeten wegvagen door te vertellen in wat voor staat, en hen daarna voor de moeilijke opdracht stellen de foto's te bekijken. Hoewel het gezicht in slechte staat verkeerde zouden de ouders eventuele kenmerken of wellicht de oorbellen en ring kunnen herkennen.

En wat als het niet hun dochter was? Dat zou aan de ene kant voor hen een opluchting zijn maar aan de andere kant hun onzekerheid nog steeds niet wegnemen. Een korte gedachte aan alles

wat ze deze dag te regelen had voor Nysa's verjaardag volgende week schoot door haar hoofd. Het voelde totaal niet meer belangrijk. Kristies ouders hadden helemaal niets te regelen, voor geen enkele verjaardag.

In de rekerchekamer hingen de afbeeldingen van de lugubere vondsten aan het grote bord. De ogen in het gezicht staarden vanuit het midden als een gruwelijk halloweenmasker de kamer in.

'Fijn dat we weer compleet zijn,' Martin van Vliet keek de tafel rond waaraan Jennifer en Ricardo net als laatsten aanschoven voor een afsluitend overleg voor iedereen naar huis ging. De zoveelste zaterdag dat iedereen van zijn privéaangelegenheden was weggerukt liep ten einde en vooralsnog hadden ze geen enkele aanwijzing wie het gevonden meisje was. Het bezoek aan de ouders van Kristie Wassing was vreselijk geweest en zoals verwacht verlopen. Jennifer had in de ogen van het echtpaar pure angst en afschuw zien oplichten, gevolgd door opluchting nadat ze hadden vastgesteld dat het meisje hun dochter niet was. Hoewel ze ervan overtuigd waren – Kristie droeg inderdaad een beugel, had geen gaatjes in haar oren en er was geen herkenning bij de kleding – hadden ze voor de zekerheid toch DNA bij de ouders afgenomen, waarna ze hen weer in de wanhoop die hun leven geworden was achter hadden gelaten. De rest van de middag hadden ze op de Nesserdijk doorgebracht om de huizen die daar stonden te bezoeken.

'Laat ik bij jullie beginnen,' zei Martin met een blik op Ricardo en Jennifer. 'Jullie hebben na het bezoek aan de familie Wassing een buurtonderzoek gehouden?'

'Nou, buurtonderzoek,' zei Ricardo. 'Er staan welgeteld tien huizen aan die dijk.'

'Oké,' zei Martin die voelde dat er meer was.

'Kasten van huizen...' vervolgde Jennifer, '... direct grenzend aan een flink natuurgebied. Allemaal met grote stukken land, verscholen achter bomen en met veel privacy.'